

EILĖRAŠČIAI

TEKLĖ DŽERVIENĖ

KELIONĖ

Pasiliksim ilgam širdy,
Auksiniai berželių guotai,
Kokie tavo keliai šilti,
Mūsų gimtine kalvota.

Kaip žaliuoja laukai žaluma,
Būsimosios vasaros duona,
Ir kaip šventiškai šiandien ramu
Po rudenio saule geltona.

Po dangum švairu ir giliu
Veidrodiniai ežerų blyksniai...
Teniečia baltųjų kelių
Purvini, neteisingi žingsniai.

RŪPESTIS

Baltas pasaulio voratinkli,
netrukai paimti nelaisvėn
jaunus protus ir širdis –
neišdžiovinki jų
civilizacijos vėjuose iki trupėjimo...
Sugalvojęs tave didžiuojasi
žmogiško proto galia
ir nesusimąsto,
sukūręs pavojų dvasiai,
kuria ilgus amžius laikėsi žmonija.

VAKARAS PRIE EŽERO

Groži pasaulio, tu saulėlydžio blyksnyje,
Nendrės tylėjime virš sidabrinio vandens,
Laikas plauks per tave, o tu neišnyksi.
Tu juk žinai, kaip nykimo išvengt.

Aš nežinau... Ką turėčiau daryti,
Kad įsiliečiau į gaidą begarsės dainos,

Kad taip išmokčiau niekad nesuardyti
Tos neapsakomos tavo darnos...

DUOTASIS LAIKAS

Ką iš tikrųjų reiškia žodis LAIKAS?
Kažin, ar tai, ką gyvendami žemėj suvokiame...

O jei taip – ar pajusčiau ryšį tarp savęs
Ir kadu kadais iškeliavusių
Manos genties moterų...

... šilta saulėlydžio banga
atšvaituos ant kambaro sienos...
...sūri ašara iš prigesusių mano akių...
... vaizdai – matyti, sapnuoti, o gal
Atplaukę iš DIDŽIOJO NIEKUR...

Mylinčios širdys,
iš belaikės BŪTIES laiminkite
Abejojančią mano dvasią
Ir laiką, kuriame gyvenu...

KAM REIKALINGI MUZIEJAI

Ližės, skujinės, žarstekliai –
Skurdūs, nupilkę, nebylūs –
Stovi muziejuose, atremti į duonkepę krosnį,
Kuri daugeliui – tiktai molis.
Išsisklaidė laikuos, išvėso
Moters delnų šiluma,
Įsismelkusi į šerpetotus senovinių įnagių kotus.

O krosnis tikrai atsimena,
Kaip plakėsi, užė ugnis,
Kaip traškėjo beržinės pliauskos
Po bąlančiu jos skliautu,
Šoko žiežirbos iš po žarsteklio,
Ir mirksėjo raudonom akim
Prie angos sušluotos žarijos.

Ližė, grakščiai išsitiesus,
Nuo priekrosnio iki uslano,
išdidžiai laikė baltą, kryžium žymėtą kepalą,
Pasirengusį dingti
Įkaitusioj krosnies burnoj.

Įraudęs motinos veidas rimtas ir susikaupęs.
Rankos juda vikriai ir skubriai,
Kad suspėtų, kol neataušo...

Tačiau iš minklės likučių,
Spoksančių vaikų džiaugsmui,
Pagranduką nulipdo ir patupdo pado kampe.

Pagaliau sužvanga, sutarška
Ramstoma pečiadangstė.
Ir viskas ilgam nutyla...
O pirkia palengva prisipildo
Neapsakomo kvapo,
Nustelbiančio tvaiką pakampėse,
Dovanojančio džiugų laukimą...
Šviežia duonelė kepa.

BALADĖ APIE KARŠINČIŲ KARALIŲ

Oi, karūna nusmuko ant ausies
Ir šermuonėlių mantija aptriušo.
Kas dieną baugiai atminty rausies –
Koksai ten buvo vakarykštis triūsas?

– Berods kad juokdario nepaklausiau,
– Teikiaus ant maurų pasiuntinio pykti...
– ...O favoritai taikosi kas sau
– Karališkąjį išdą išgraibyti.

Jeį sako, kad karaliūm būti lengva,
Meluoja. Juk nebandė tos naštos.
Iš pasalų klastingi priešai lenda,
O tarp savųjų meilės neieškok...

Veidmainių žvilgsniai, žodžiai širdį varsto.
Bijau, kad vyno nepagardintų nuodais,
Juk slinks paskui karališkąjį karstą
Apsimestine širdgėla parūgštintais veidais.

Ir net istorija – viliūgė paleistuvė
Nučiupinėto šleifo neužmes
Ant mano gėdos. O mane nustūmę,
Tampys jos rūbą į visas puses.

Jeį ko dabar ir reikia – tai šventos ramybės.
O čia iš visų pusių bado, myga:
„Pasiilsėk, karaliau, nuo klaidų...“
Ak, intrigantai, mano vieton taikot.
Niekšeliai, žinot, kad valdyt saldu.

– Ar tu valdai, karaliau? Atsipeikėk...
Tai juokdarys kikeną po stalū.

PLANETA ŽEMĖ

Kur tu plaukioji žvaigždėtoj Visatos erdvėj,
Žavėdama reginčius savo žydrais kerais,
Žeme, žmonijos buveine, krečiama drebėjimų,
Šiaubiama katastrofų, žaizdota karais?

Nematyti iš tolo, kaip springdama ašarom
Tarp griuvėsių, gaisrų, be gimtosios kertės,
Ir kaip siaubas į atmintį vaiko įrašo
Šitą pragarą iki pat mirties...

Koks gerumo šaltinis užgydytų skriaudą?
Kokia meilė užglostytų skausmo randus
Ir ištrauktų iš neapykantos srauto?
Būk gailėstingas, Dangau,
Ir dar kartą Gėriu atsidusk.

KERNAVĖ

Kalnų šlaitai apsisiautę vidurvasario žolynais.
Tikrai karališkas rūbas tas margažiedis šilkas.
Tvyro ramybė virš upės, virš slėnio,
Apgobto šventa legendų dvasia.
Laikų dugne praeitis, kurią stengias atrasti
Vienas kitas šiųdieniais žmogus.

O kas aš? Mažas gyvybės grūdas,
Vėjo atpūstas ant kalvos.
Čia mano protėvių gentys
Ištėvė sunkų, atkaklų gyvenimą.
Mėginu jį suvokti –
Pakelti vargu ar įstengčiau...